

Návštěva u doktora

Alena Fischerová

Chtěla bych vám vyprávět příběh, který se mi skutečně stal. Snad mi Ondra nebude mít za zlé, když vám prozradím, že když byl malý, tak se strašně bál injekcí. Bylo mu tehdy asi šest let, když jsme museli do nemocnice na odběr krve. Přemluvit ho, aby šel, byl nadlidský výkon. Konečně se mi ho podařilo pod slibem hojných úplatků a dalších lákadel přemluvit, aby šel dobrovolně. Nakonec mi i uvěřil, že to vlastně skoro nebolí, a že jako pořádný chlap přeci jedno píchnutí vydrží. Jak jsem si v čekárně všimla, ostatní rodiče na tom byli podobně jako já. S hrůzou očekávali, jaká to zase bude ostuda. Seděli jsme spolu u okna a Ondřej se tvářil tak statečně, že jsem mu sama málem uvěřila, že se nebojí. Nikdo ale netušil, že všechny mistrovské přemlouvácké výkony budou natotata zmařeny.

Klika cvakla, dveře letí a naráží s ohlušující ránou do zdi. Z ordinace vybíhá rychlostí blesku nějaký tvor, kterého nejde v té rychlosti ani blíže určit a křičí: „Néé, já injekci nechciíí, pomóóc, zachraňte měěě, to bude boléééé!!!“ Vzápětí za ním vybíhá doktor s natrženou kapsou a vyrvaným knoflíkem a vzteky bez sebe křičí: „Stůj!!! Stůj! Povídám STŮJ, ty rošťáku jeden! Zastav! Já si tě stejně chytím! Nemáš šanci!“ V ruce drží předmět doličný - injekční stříkačku s ukrutně ostrou jehlou. Další v pořadí závodu je sestřička: „Chyťte ho, chyťte ho!“ křičí na celou chodbu na ostatní sestry. Sestřičky zareagovaly rychle a přehradily uprchlíkovi cestu ven z nemocnice. Ten se však nedal zaskočit a v panické hrůze před kovovou špičkou prudkou zatačkou otáčí na záchod. Poslední, co bylo slyšet, bylo cvaknutí klíče v zámku. „Tak, a máte to! Mě ven nikdy nedostanete!“ Před záchodem se shromáždil dav: doktor, sestřičky, uklízečka, ostudou červená maminka a začala válečná porada, jak dostat uprchlíka ven. Doktor navrhoval, že vlez oknem. Inu, cizí neštěstí, jak se říká, potěší nejlépe, a tak se mi chtělo hlasitě smát. Ale hned mi to došlo. Podívala jsem se na Ondru, který byl bledý jako stěna, a ostatní v čekárně jakbysmet. Odvaha a statečnost využila asi otevřeného okna a bleskově utekla pryč. Veškeré sliby byly ty tam. Názorný příklad velkého kluka (bylo mu zhruba 12 let) byl dostačující, aby přesvědčil ostatní, že píchnutí není tak jednoduchá a bezbolestná věc, jak rodiče tvrdili. A kdyby jste chtěli vědět, jak příběh dopadl, tak se po pobožnosti můžete zeptat druhého očitého svědka.

Tenhle příběh mě přinutil k zamyšlení. Lidé pozorují naše chování. Tak jako si děti z čekárny udělaly rychle názor na injekce z chování onoho kluka, dělají si lidé z našeho chování názor na Pána Boha. Svým chováním totiž Pána Boha představujeme lidem. Když lžeme, podvádíme, chováme se jako pučmelouni, hádáme se a pereme, pomlouváme ostatní kamarády, děláme nepořádek, jsme líní a mohla bych jmenovat spoustu dalších lidských vlastností, co si asi o Pánu Bohu ostatní mohou myslet. Jedině to, že ten jejich Bůh není asi nic moc. A vlastně není vůbec o co stát. Vždyť Pán Bůh nám přece v Bibli píše, že máme svítit tím dobrým světlem. Jak říká Matouš 5:16: „Tak ať svítí světlo vaše před lidmi, aby viděli vaše dobré skutky a vzdali slávu vašemu Otci v nebesích.“ Proto vždycky, když něco děláme nebo říkáme, vzpomeňme si, že svým chováním představujeme Pána Boha ostatním. Přála bych si, aby to naše světýlko vždycky krásně svítilo.